

UZASADNIENIE

Stosownie do treści art. 424 § 3 k.p.k. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw uzasadnienie wyroku wydanego w trybie art. 343 k.p.k. zostało ograniczone do wyjaśnienia jego podstawy prawnej oraz innych rozstrzygnięć.

I. P. był podejrzany o to, że w dniu 29 sierpnia 2015r. w W. przy ul. (...) kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym marki N. (...) nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości (wynik I badania – 0,61 mg/l, wynik II badania – 0,75 mg/l, wynik III badania – 0,68 mg/l, wynik IV badania – 0,69 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu) tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

W dniu 23 października 2015 r. Prokurator Prokuratury Rejonowej W. – M. w trybie art. 335 § 1 k.p.k. wystąpił do Sądu z wnioskiem o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kary grzywny w wymiarze 20 (dwudziestu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki w kwocie 10 (dziesięciu) złotych i środków karnych w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 4 lat oraz świadczenia pieniężnego w wysokości 5000 (pięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Stosownie do treści art. 335 § 1 k.p.k. jeżeli oskarżony przyznaje się do winy, a w świetle jego wyjaśnień okoliczności popełnienia przestępstwa i wina nie budzą wątpliwości, a postawa oskarżonego wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte Prokurator może wystąpić z wnioskiem o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar i innych środków przewidzianych za zarzucany mu występki, zaś Sąd uznając, że takie warunki zachodzą wniosek uwzględnić.

Zdaniem Sądu wszystkie przedstawione powyżej warunki uwzględnienia wniosku, o którym mowa w art. 335 § 1 k.p.k. zostały w tej sprawie spełnione. Wszak I. P. przyznał się do zarzucanego mu czynu, a w świetle zebranych dowodów wina i okoliczności nie budziły żadnych wątpliwości. Również cele postępowania zostaną osiągnięte, skoro sprawca przestępstwa został wykryty i będzie pociągnięty do odpowiedzialności karnej, a orzeczona w stosunku do niego kara i środki karne będą adekwatne do wagi popełnionego przez niego czynu. Ich dolegliwość spełni natomiast zadania w kierunku zapobiegania przestępstwom podobnego rodzaju oraz uczyni zadość poczuciu sprawiedliwości społecznej.

Z tych względów na posiedzeniu w dniu 26 listopada 2015 r. Sąd stosownie do treści art. 335 § 1 k.p.k. i art. 343 § 6 k.p.k. uwzględnił wniosek prokuratora i uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, wymierzając przy tym kary i środki karne zgodnie z wnioskiem. Na podstawie art. 178a § 1 k.k. Sąd wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 20 (dwadzieścia) stawek dziennych w wysokości 10 (dziesięć) złotych każda. Na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 (czterech) lat, zaś na podstawie art. 43a § 2 k.k. świadczenie pieniężne w kwocie 5000 (pięć tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Jednocześnie na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach 29-30 sierpnia 2015 r., zaś na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 29 sierpnia 2015 r. O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął w oparciu o treść art. 626 § 1 k.k. i art. 627 k.p.k. obciążając nimi oskarżonego.

Na wstępie rozważań dotyczących wyjaśnienia podstawy prawnej tego wyroku należało poczynić pewne podstawowe przemyślenia odnośnie zarzucanego oskarżonemu przestępstwa.

Przedmiotem przestępstwa penalizowanego w art. 178a § 1 k.k. jest bezpieczeństwo w komunikacji. Przestępstwo to może zostać popełnione wyłącznie przez działanie. Czyn polega na prowadzeniu (czyli kierowaniu) pojazdu mechanicznego na drodze każdego rodzaju w stanie zagrażającym bezpieczeństwu w komunikacji. Przestępstwo to ma charakter formalny. Powyższy występki ma charakter umyślny, przy czym samo uruchomienie i prowadzenie pojazdu wymaga zamiaru bezpośredniego, natomiast fakt znajdowania się przez prowadzącego w stanie nietrzeźwości lub

pod wpływem środka odurzającego może być również objęty zamiarem ewentualnym. W każdym razie niezbędna jest świadomość sprawcy, że może znajdować się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego i godzenie się z tą możliwością.

Jak wynika z art. 115 § 16 k.k. stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg lub zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 ‰ albo prowadzi do stężeń przekraczających te wartości.

Wobec powyższego, jak również biorąc pod uwagę zgromadzony w tej sprawie materiał dowodowy Sąd nie miał wątpliwości, że swoim zachowaniem oskarżony dopuścił się zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu. I. P. prowadził bowiem pojazd mechaniczny to jest samochód marki N. (...), w ruchu lądowym – przy ul. (...) w W., znajdując się pod wpływem alkoholu, co ujawniły badania stanu trzeźwości z wynikiem 0,61 mg/l w I próbie, 0,75 mg/l w II próbie, 0,68 mg/l w III próbie, 0,69 mg/l w IV próbie. Wskazują na to bezsprzecznie dowody w postaci wyjaśnień oskarżonego (k. 19-20), protokół zatrzymania (k. 2-3), protokół badania stanu trzeźwości (k. 6, 8), świadectwo wzorcowania (k. 7, 9) oraz zeznania świadka M. W. (k. 11-12).

Przypisując oskarżonemu popełnienie czynu z art. 178a § 1 k.k. Sąd ustalił, że działał on w zamiarze bezpośrednim, albowiem z protokołu badania stanu trzeźwości wynika, że spożywał alkohol w dniu zdarzenia około 12:30, a mimo to w pełni świadomie, po niedługim czasie od jego spożywania, zdając sobie sprawę z grożącej odpowiedzialności karnej, prowadził samochód. Jak wynika z art. 115 § 16 k.k. stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu w organizmie człowieka przekracza 0,25 mg/l albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Wiedział, że jest w stanie nietrzeźwości, a mimo to prowadził auto tak więc był uczestnikiem ruchu lądowego. Oskarżony swoim zamiarem obejmował wszelkie, wskazane wyżej, znamiona strony przedmiotowej przestępstwa z art. 178a § 1 k.k.

I. P. znajdował się w stanie nietrzeźwości alkoholowej, w który to stan sam się wprowadził. Zdawał sobie sprawę z odpowiedzialności, która nad nim ciąży i z konsekwencji prawnych własnego zachowania. W chwili popełnienia czynu zabronionego oskarżony był osobą dojrzałą życiowo, w pełni poczytalną, zdającą sobie sprawę z bezprawności swojego zachowania. Nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca bezprawność jego czynu, bądź winę. Żaden z przeprowadzonych dowodów nie wskazywał, aby nie można było wymagać od oskarżonego zachowania zgodnego z prawem w tej konkretnej sytuacji.

Mając zatem na uwadze, że wina i okoliczności czynu popełnionego przez oskarżonego nie budziły wątpliwości i oceniając, iż cele postępowania zostaną osiągnięte Sąd uwzględnił wniosek Prokuratora i wymierzył uzgodnione przez niego z oskarżonym karę i środki karne. Zdaniem Sądu wniosek w zakresie kary i środków karnych wobec ujawnienia okoliczności przedmiotowo-podmiotowych czynu był jak najbardziej trafny i adekwatny do jego wagi. Przede wszystkim mieścił się w granicach wyznaczonych przez podstawę wymiaru kary i był wystarczający dla osiągnięcia swoich celów. Jednocześnie odpowiadał regulacjom z art. 42 § 2 k.k. i art. 43a § 2 k.k. obligującym Sąd do wymierzenia wskazanych tam środków karnych w wymiarze nie niższym niż określone dolne granice. Sąd podzielił płynące z wniosku przekonanie, że orzeczona w stosunku do oskarżonego kara grzywny w wymiarze 20 stawek dziennych w wysokości 10 złotych będzie adekwatna do wagi popełnionego przez niego czynu. Wszak mimo obiektywnego naruszenia reguł bezpieczeństwa w ruchu lądowym, in concreto oskarżony nie spowodował zagrożenia bezpieczeństwa dla innych osób. Nadto przyznał się do zarzucanego mu czynu okazując tym samym krytycyzm wobec swojego niezgodnego z prawem zachowania. Jednocześnie prowadzi ustabilizowany tryb życia. Ma żonę i dziecko na utrzymaniu. Mimo że wykonuje prace dorywcze to osiąga stały miesięczny dochód na poziomie 2000 złotych netto. Z tych względów wymierzona kara, przy jednoczesnym orzeczeniu zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 lat i świadczeniu pieniężnym w wysokości 5000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej, w przekonaniu Sądu, będą wpływać powstrzymująco na oskarżonego, w szczególności wyznaczenie odpowiedniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, co ma na celu z jednej strony ochronę potencjalnych ofiar ze strony oskarżonego, gdyby ponownie chciał prowadzić pojazd mechaniczny będąc w stanie nietrzeźwości, z drugiej ochronę samego oskarżonego przed podjęciem podobnych, nieodpowiedzialnych decyzji. Orzeczona wobec oskarżonego kara oraz środki karne

winy być wystarczające również dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, w tym dla zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

Realizując dyrektywy ustawowe wyrażone w art. 63 § 1 oraz § 4 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny Sąd zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach 29-30 sierpnia 2015 r. przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny, a na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 29 sierpnia 2015 r.

Mając na uwadze, że wniosek Prokuratora nie zawierał uzgodnienia w przedmiocie kosztów procesu Sąd na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. oraz art. 627 k.p.k. zasądził od I. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 90 złotych tytułem wydatków postępowania oraz kwotę 30 złotych tytułem opłaty, uznając że kwoty te nie będą stanowiły dla oskarżonego nadmiernego obciążenia.